

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Barbary Pořízkové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **K. J. T.**, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2012, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2014, čj. 2 Ad 76/2012 – 35, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo pro nezákonnost zrušeno její rozhodnutí ze dne 15. 11. 2012 (dále jen „rozhodnutí stěžovatelky“). Uvedeným rozhodnutím stěžovatelka zamítla námitky žalobce proti rozhodnutí stěžovatelky ze dne 7. 9. 2012, jímž byl žalobci přiznán starobní důchod ve výši 1552 Kč.

[2] V rámci kasační stížnosti stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Z odůvodnění tohoto návrhu vyplývá, že v případě zrušení napadeného rozsudku městského soudu by se věc dostala do stádia nového posouzení žaloby a městský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, by mohl rozhodnout opačně než nyní, což by mělo za následek „obživení“ původního rozhodnutí stěžovatelky. Nastala by tím situace, kdy by vedle sebe existovala dvě správní rozhodnutí, přičemž tato situace je existujícími právními instituty prakticky neřešitelná. V této situaci spatřuje stěžovatelka nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout jiným osobám, a proto navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[3] Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Pro posouzení návrhu se přiměřeně použije ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud přiznává kasační stížnosti odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší

újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Stěžovatel, který se domáhá přiznání odkladného účinku, nese břemeno tvrzení a je povinen jím tvrzené skutečnosti přiměřeně doložit.

[4] Na úvod je vhodné poznamenat, že odkladný účinek představuje mimořádný institut, na jehož základě je možné prolomit právní účinky pravomocného rozhodnutí, které je až do doby jeho případného zrušení potřeba považovat za zákonné a věcně správné. Přiznání odkladného účinku tak bude zpravidla vyhrazeno ojedinělým případům (obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7 A 115/2002 – 67, dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Institutem odkladného účinku má být docíleno toho, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu bylo možné pozastavit vykonatelnost či jiné právní následky přezkoumávaného správního rozhodnutí. V určitých případech, kdy může stěžovateli na základě správního rozhodnutí vzniknout újma, tak mohou být důsledky správního rozhodování suspendovány. Nemůže se však jednat o jakoukoli či běžnou újmu, ale o újmu, která nabývá určité míry intenzity a výjimečnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96).

[5] Při posuzování návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti zjistil rozhodující senát rozpor v rozhodovací praxi jednotlivých senátů Nejvyššího správního soudu při rozhodování o návrzích na přiznání odkladného účinku z důvodů uvedených stěžovatelkou. Desátý senát Nejvyššího správního soudu proto usnesením ze dne 28. 8. 2014, čj. 10 Ads 99/2014 – 44, předložil rozšířenému senátu k posouzení otázku, zda je dostatečným důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného správního orgánu proti rozsudku krajského (zde městského) soudu, kterým bylo zrušeno správní rozhodnutí žalovaného, pouze potenciální možnost obživení zrušeného správního rozhodnutí žalovaného v důsledku zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[6] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodl usnesením ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014 – 58. Podle rozšířeného senátu „[h]rozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.“ Jedná se sice nesporně o negativní jev, nicméně ani tato obtížně řešitelná procesní situace není bezprostředním ohrožením důležitého veřejného zájmu a nemůže pro stěžovatelku bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti. Při posuzování této otázky není relevantní ani to, z jakých důvodů došlo ke zrušení správního rozhodnutí.

[7] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené skutečnosti neshledal důvody, na jejichž základě stěžovatelka žádala o přiznání odkladného účinku, dostatečnými pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 73 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Jiné důvody stěžovatelka neuvedla, Nejvyšší správní soud proto jejímu návrhu nevyhověl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu